

**ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ**

Αριθμ. Πρωτ.: 22/2026

**Αρχιεπισκοπική Έγκύκλιος για την έορτή των Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τὴν ἡμέρα
τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων.**

30 Ἰανουαρίου 2026

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ Θεοφιλεστάτους Ἀρχιερεῖς, τοὺς
Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ Διακόνους, τὶς Πρεσβυτέρους καὶ τὶς Διακόνισσες, τοὺς
Μοναχοὺς καὶ τὶς Μοναχές, τοὺς Προέδρους καὶ τὰ Μέλη τῶν Κοινοτικῶν
Συμβουλίων, τοὺς Ἐντιμολογιωτάτους Ἀρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,
τὰ μέλη τῆς Ἠγεσίας τῶν 100, τὰ Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα, τὶς
Φιλοπτώχους Ἀδελφότητες, τὴ Νεολαία, τὶς Ἑλληνορθόδοξες Ὁργανώσεις καὶ
όλοκληρο τὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

**«Ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ»
(Πλάτων, Ἀπολογία Σωκράτους: 38a 5-6).**

Προσφιλεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές ἐν Χριστῷ,

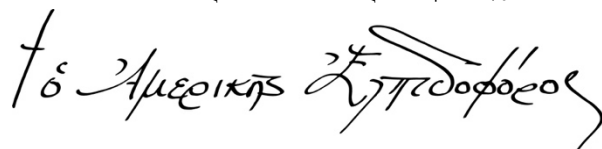
Κατὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ἐορτάζουμε τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες,
Βασίλειο τὸν Μέγα, Γρηγόριο τὸν Θεολόγο καὶ Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, τιμοῦμε καὶ
τὰ ἐλληνικὰ γράμματα. Μία ἰδιαίτερη ἐπέτειο εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν ἐλληνικὴ
παιδεία, τὴ λογοτεχνία, τὴ φιλοσοφία, δηλαδὴ τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ, ὁ ὁποῖος
ἐπέδρασε καθοριστικὰ στὴ διαμόρφωση τοῦ κόσμου κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε
χιλιάδες καὶ πλέον χρόνια. Οἱ μέγιστοι θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας μας διαπίστωσαν

τὴν πνευματικὴ συγγένειά τους μὲ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες φιλοσόφους. Διότι αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ χωρὶς νὰ διαπιστώνεται κάποια ἐπιρροὴ ἀπὸ τοὺς προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι ἦταν ἀφοσιωμένοι στὴν ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας καὶ στὴ διερεύνηση τῆς φύσεως τῶν ὄντων. Ἔτσι, θεωρήθηκαν «χριστιανοὶ πρὸ Χριστοῦ» καὶ μάλιστα εἰκονογραφήθηκαν σὲ κάποια ἀπὸ τὰ πλέον φημισμένα μοναστήρια μας (ὅπως, γιὰ παράδειγμα, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπαιδίου στὸ Ἅγιο Ὄρος).

Ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστοὺς φιλοσόφους ἦταν ὁ Σωκράτης, τοῦ ὁποίου ἡ σοφία καὶ τὸ ἀπαράμιλλο ἦθος προβλήθηκαν ὡς ἀνεκτίμητος θησαυρὸς στὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν ἀφοσιωμένο μαθητὴ του, τὸν Πλάτωνα. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀποφθεγμάτων του ξεχωρίζει καὶ ἡ φράση τοῦ ὑποτίτλου τῆς ἐγκυκλίου: «Ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ». Ἡ περίφημη αὐτὴ ρῆσις συμπυκνώνει μία θεμελιώδη ἀλήθεια, ἡ ὁποία προσεγγίζεται τόσο ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ὅσο καὶ ἀπὸ ἐκείνη τῆς πίστεως. Τὸ νὰ ἐρευνοῦμε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά καὶ τὸ νοῦ μας, ὥστε νὰ ἐξετάζουμε τὰ βαθύτερα κίνητρα καὶ τὶς προθέσεις μας, ἀποτελεῖ μία σημαντικώτατη πνευματικὴ ἀσκηση, ἡ ὁποία μας ὁλοκληρώνει. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνώρισαν ὅτι οἱ ἐν λόγῳ διδασκαλία ἦταν κατάλληλη γιὰ τὸ χριστιανικὸ τρόπο ζωῆς καὶ πλήρως σύμφωνη μὲ αὐτόν, καὶ ἔτσι τὴ συνέστησαν στοὺς πιστοὺς. Χρησιμοποίησαν τοὺς ὅρους τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὶς βαθύτερες ἀλήθειες τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως. Ἐξέτασαν κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως καὶ ἀνακάλυψαν τὶς ἀρετὲς μὲ τὶς ὁποῖες ὀφείλουμε νὰ ζοῦμε θεαρέστως.

Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί μου, ἄς τιμήσουμε τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ ἄς ἐορτάσουμε τὴ θαυμαστὴ σύνθεση πίστεως καὶ λόγου, ὅπως τὴν κατανόησαν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες, καθὼς καὶ τὴ μεγαλειώδη κληρονομία τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος πρὸς τὸν κόσμον. Ἄς δεσμευθοῦμε νὰ ζοῦμε «βίους ἐξεταζομένους», γεμάτους ἀπὸ πνευματικὲς εὐλογίες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ συνειδητὴ προσπάθεια τῆς ἀσκησης, ποὺ ἀντανακλᾷ τὸ ἄριστο τῆς πίστεώς μας, ἀλλὰ καὶ τὸ βάθος τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ μας.

Μετὰ πατρικῶν ἐν Χριστῷ εὐχῶν,

† ὁ Ἀμερικῆς Ἐλπιδοφόρος